

Bilag 8.**UDENRIGSMINISTERIET**

Den 23. maj 1972.

Hoslagt fremsendes til medlemmernes underretning genpart af teleddelelse nr. 549 af 17. maj 1972 fra EF-missioner i Bryssel indeholdende et resumé af beretningen fra udvalget til undersøgelse af spørgsmålet om udvidelse af Det europæiske Parlaments beføjelser (Vedel-rapporten)

En oversættelse til dansk af rapporten er under udarbejdelse og vil som tidligere meddelt blive oversendt til udvalget snarest muligt.

Ivar Nørgaard

Vedel-rapporten om Europa-Parlamentets beføjelser.

I juli sidste år besluttede kommissionen som bekendt at give en ad hoc-arbejdsgruppe under formandskab af professor Georges Vedel, Paris, i opdrag at undersøge virkningerne af en udvidelse af det europæiske parlaments beføjelser. Gruppen skulle især undersøge følgende emner:

- 1) Parlamentets deltagelse i den stadige udvikling af fællesskabets retsgrundlag.
- 2) Parlamentets deltagelse i fællesskabets lovgivningsproces.
- 3) Parlamentets beføjelser i budgetspørgsmål.
- 4) Parlamentets kontrolfunktion i forhold til fællesskabets institutioner.
- 5) Virkningerne af øgede beføjelser til parlamentet på forskellige fællesskabsinstitutioner.
- 6) Forholdet mellem en styrkelse af parlamentets beføjelser og direkte valg til parlamentet.

Arbejdsgruppens rapport — der er indsendt med oven citerede misser — er for øjeblikket under overvejelse i kommissionen, som på grundlag heraf og efter drøftelser

bl. a. med parlamentets præsidium vil forelægge medlemsstaterne forslag vedrørende parlamentets stilling med henblik på topmødet i efteråret 1972.

Vedel-rapporten indledes med en analyse af fællesskabsinstitutionernes nuværende arbejdsgang, der konstaterer, at Rom-traktaten i forhold til Paris-traktaten gav ministerrådet en større vægt i vedtagelsen af de fælles beslutninger. I den senere forløbne tid er ministerrådets overvægt yderligere blevet forstærket, således at rådet i dag er systemets eneste effektive beslutningscentrum, hvorved den i traktaterne forudsatte arbejdsdeling er blevet ændret.

Denne overvægt, som delvis er skabt på kommissionens bekostning, er især blevet markant efter Luxembourg-forliget i 1966. Arbejdsgruppen konstaterer, at de seks faktisk er gået videre end forliget har tilsagt, idet man næsten aldrig stemmer i rådet og har givet afkald på enhver procedure, der ikke tilsigter enstemmigheden uden hensyn til vigtigheden af de nationale interesser i de konkrete tilfælde. Den institutionelle ligevægt og hermed den af traktaterne anerkendte initiativret for kommissionen er herved blevet forskudt, idet det mål af fornyelse, som kommissionens forslag normalt kan og vil omfatte, nænt ofres for at nå løsninger, som kan opnå enstemmig tilslutning. Den kommunautære beslutningsproces tenderer i stadig stigende grad, mod at blive en diplomatisk forhandling (mellem kommissionen og Rådet og inden for dette mellem medlemsstaterne) — en udvikling, der efter Vedel-rapporten repræsenterer en degeneration i forhold til den oprindeligt tænkte kompetencefordeling.

Rapporten konstaterer, at rådets øgede indflydelse ikke har tjent dets arbejds-effek-